du ola pageſiwa, ninna noormees ja jällegi ütſinda, kon tälle
õgwiär pääle tulli, ja ta tareſt wõllä aste. Nüüd jooſt fuuer
kulda kanne kuſinola pääle, kelle jreſt ütſ kõige kurjemb ja tige-
kemb teda wäega ralusaste puri.
Seda noaſ 'noormees pelgoma, ja pand päält kaui fuumma
mant pakku, nii palgõ kui jala kannima. Nüüd tulli tema
sonameke mann, terwas teda, et ta nüüd ka pelgu ja hirmu
tundma orn opnu. Selle kõõrmeeles jäi ta tema manu teend-
rii, ninna oppe pääl aigu pite, nägu muudki inemiſe ka weidike
ſe pelgu ja hirmu tundma, mis egaüks loomulik perändur om.

Peeter Kõiwa fuuſt.

2. Sandi lootus.

Üks kepemeeleline kesjaja aste rahehõe famnaga eeſtse-
daja peran teed pite edeſi, ker weidikeſe muſi, et fanti ieſt
wõiten fuuwaki ei ſaa. Sant, täis inemiste armu lootuſt, ütel
omma keppi kindmaile maad wõrla põrutes: „Nannahta lõb!
Wõlä tule, küll ſaa, talo tulk, taſt jalldi (jällegi) ſaa!
Leſtwidaja lät temmaga edeſi, ei tule küllä ei ka talle, mun
kui fuuer pümetaw mõti mustelat warta, kelt neide tee läbi
nõud minewat. — Mõlſaſt wiſele poole wõllä ſaijen ütel fant:
„Oo, poig, lüü peäſtut, ſaija forwidau näuſe! Koda ma wõtta
ſee kuuſonu leewa kandſa mõtta!" Kui kõnelda, nii tolla.
Tühja kotti ja kõtuga lät fant tüna, ninna loot pääl ſaija forwiſt
ſõõnur ſaija, kotti täuta — aga tuga tõine. Tünau olli eſiſ-
ſante ja waeſid, ninna tema ei ſaa hendale päält raſſa leibaſt
ammuki weel ſaija. — Weel tühemba kõtuga, kurwemba
meelega kaõnd fant tünaſt tühalt tagaſi, ninna otſe mõtta
wiſatut kuiwa leewa kandſudi tadau, — ent ka ſee olli tärnu
fant ja tema ſulane kõigeſt ilma jäänü.

Peeter Ugur.

3. Kuulus Tark ja kuningas.

Kunalaiga olli üks wäega tark ja kuulus meer, kelle tõr-
kuſt kõigil ülembil ja alambil hinno kuulda olli. Ent ehk
ſee tark meer nüüd kuulus olli, — olli ta ſiggi raeſuſen, ninna
madalan talo ſaiſuſen. Sellegi peraſt er hõlene mitte fuuer
ilma würsti teeki kaema ja kullema tulla, feſt ſee tarkus, mis
temalt kuulti ja ſaadi, — olli kadawaſt kulleſt palju, palgo ülemb
ja kallimb. Leſt noaſ ka felleaigne kuningas armu ſaama,
nind ka temagi tulli maailma taiga jütule.
Üks ta mõne ſilma pilgu alandlikku tarka raimu kangeleſt
ſilmitſenu olli — kürſe kuningas: „Noh, kui ſa tark olet,
ſii ütle mulle, kunas lumi mäe pääle ſai?"
Tark noorte ilma mõtlemata, lihtſalt ja kergelt: „Sir, kui mull
kegi pää palgas lät!" Kuningas olli ſelle wastamiſega
tõeweste rahule, ninna kürſe tõiſt kõrda: „Noh, kui ſa tark
olet, ſii ütle mulle, kunas mäe ſeeſt kah lõteht kõrraga
wõllä nedſina jooſkema!" Tark noorte jälapääle: „Sir,
kui mull, nu üna õrr' kooli, ja ma raene lät, ilma
pääle ütſinda ſii!" Kuningas olli ka ſelle noortuſega wäega
rahul, waigas waeſemehe lumi pääs, ninna lõpeks mäe
lõtte jooſmiſe. — Kuulus tark ſai ſelle armu peraſt weel
kuulſamaks, neda wõim maailma würsti ja kuningaga kullemaa
kõwewa.

Peeter Tank
(Mitteralaſt.)

4. Eſiräline pini.

Muſtelaiga olli üten wäinelen külan kats kinſodast
talupoiga elanu, ker tõine tõiſe waſjodi, ilma wihalda kaija
ei jõuwa. Wiſamaa olli näil kättemaſmiſe luſtiſ ja wõõrnu
ilma ſõnata waa, kodo elaja, neda naa nägemada, üks tõiſe
eeſt maha püüſewa põrutada, nägu oler neil elajil neide mee-
letumaſt wihaſt ſüüd. Tõrd tõi neaui tapetu kidda ehk kana